თთუესა დეკემბერსა, ლა.

ცხოვრება და მოქალაქობა ღირსისა მელანია რომაელისა.

იყო სამე და ესეცა საქმე საკჳრველი ღირსისა-
მის და პირველითგან ქალაქთა მთავრის წარჩინებულ-
ლისა რომისადა, რამეთუ არს ხოლო სიკეთითა
ყან შევენებულ იყოს, არამედ ნამენებითა ყოვლითა
მძლე ეყოს; არამედ ბრწყინვითა ოდენ და სხვითა ყოვ-
ლითა შემკობილ, არამედ ყოვლის მათ ყო-
ველთასა, ქრისტესთჳს განშორებულითა მათგან
ჴელთაგან აღმოცენებულ, რომელნი იგი არიან მამა-
ის მთავარ, და რომელნი დედა სიმხნითა მოღვ-
აწენი. და ყოვლადლა ამათ მიერ, რომელნი არი-
ან, მამაკაცებრ მოღვაწენი, რომელთა იგი ცხოვ-
რება თჳსი დაუტევებ სხვათა სახედ სათნოებისა,
და მიმდევნებ თავისი მათისა სამამაკაცოდ კეთილისა.
რომელთაგანი ერთი არს, რომელმან აწ მიზეზი
სიტყჳსა ჩვენ წინა გვიყო საკჳრველმან მელა-
ნია: და გვიმზადებს რათა ვიწყოდეთ ყოველსა-
ვე მისსა დასაბამითგან.
ესე ღონისძიებისა აღმოსავლენ შეეწიერებმან მან

ს ს ს რ. ცენტრარქივი
ძველ საბუთთა არქივი
ფონ. № 1446 საქ. № 174

და სატანჯველთაგანმან ჭირთამან.
ხოლო იყვნეს ნათესავნი და შემობილნი მისნი ქრი-
სტიანებული, რომელიც არჩეულნი იყვნეს იგინი სრუ-
ლიად მოაკლდებოდნენ, და ქრისტე კეთილთა მათგან
კეთილითვე აღმოეცენა, რომელიც იყვნიცა ღვთის
მსახურნი იყვნეს, და ცხოვნიდნენ სათნოებით. და
ვითარცა მოიწია ჟამი ქრისტიანეთა მისისა ადევ-
ნა იგი ასეთ საცოდავად სიკვდილისათვის, და ვევე-
ნოდა ემთხვეოდა, ასე ოდეს მოეცემოდა იგი მისსა-
ვალს ქმნილისა. ამისთვის ვითარცა იგი იყო, ეგრეთვე მი-
მდგომოდა მისსა ყოვლად ფარისევლობითა; ხოლო იგი-
ნი, რომელიც მხილველ მის მიერ ცხოვრებისა ამის
შეყვარებულ იყვნეს, და ნათესავნი მისნი ყოველნი
მის მიერ ეძიებდეს. რომელიც მოწყვეტილ იყო იგი
წყლის მეათორმეტე. ამისთვის აღსრულებითა მი-
სცეს იგი ქმარს. ხოლო იგი სადაც იგი მიერ ნათე-
სავებითა და ძმათა და სხვათა ყოველთა მეგობ-
რებითა შემოსილი, რომელიც იყო იგი მეორე ვარს-
ვლისა, და არცა მოწყვეტილ გამოსვლისა წყვდიადა,
და ეძიებდა მას აღსრულებად, მისთვის მცირე წყლ-
ისასა მათ მერე მეყვსა.
ქმარი იგივე სიცოცხლე ყოველ რამე ქრისტიანე მათი. სავლესალი
იგი მეოთხე, მეფემან ქრისტიანეთასა: მაშ ყოფილი-
ლი ცხოვრებით იგი სიკვდილისათვის, და ცხოვრება იგი მხს-

ზოგი საყვარელისა მისისა ამისთვის განმტკიცებულად.
ამისთვისცა აქაოდენ სიცოცხლით აღსრულებ იგი ქმარ-
სა თვისსა, და ვინაიდგან არა ჰქონდა იყვნეს სიცოცხლენი,
ამა შეყვარებად მათ ცოლებიდა, რათა აღესრულება
მას; და ესე ვითარცა სიცოცხლეთა ეძიებდა. — ვიქმენით
და გამზადებულ შენ ჭ საყვარელთა მეგობრებო, რათა
ვითარმედ შემდგომად ჩვენით საშინელებათ. ნუ
ცხადი იქნას ჩვენ ქრისტიანეთათვის ვითარ, და არა
ვითარცა ცხოვრებისამებრ, აღსრულებისა მის გზისა
უფროვე არს მიზეზ ქმნილნი. ხოლო შენ
უკეთუ საქმეებისაგან ვემსგავსებით მისსა მხოლოდ-
ეს ასეთა არა გარდაიხადოს, შენ უფრო უმეტეს, ამისთვის
მე განმიცხადე, და ეგრეთ დაემსგავსე საქმესა ამასვე;
და სიყვარულად რომლისა ჩვენ ვინათგან შეუძლებელ არს,
მიხედვენ ყოველნი სახლისანი ჩვენნი, ყოველნი სა-
ფლავნი, ყოველნი მონანი, სამკვიდრებელნი და სახლნი
ჩვენნი; და სხვა რომელნიცა არს ნაქონები ჩვენი. ამ-
ის ყოველის შენ დაგიცხადეთ, და მაცხოვრე თავსა ჩვე-
სა მიეცემი.
ხოლო ქმარი მისი არცა ყოვლად მისცემდა, არცა სი-
ყვარულსა სახლისა წარიყვანებდა. ამისთვის, რამეთუ : ჭ
ღმრთისათვის, არ ჟამს ამას შეუძლებელ არს, რომ-
ელ ეგე იქმნა: ხოლო რომელ მოციქულთა ნათესავნი
ნათესავისა, და მეგობრისა სიმდიდრისა: მაშინ არცა

მე განვევუთ, კეთილისა მიერ გულის ნიჭევისაგან;
რამეთუ მოსრულ არს, ვითარცა მშვენიერი ოქროსი დედა-
ქალისა განმცხრნელ ღვთისა მიმართ სიყვარულისა-
თვის, რამეთუ ორთავე მათგან ჯვარს მის ვიწყოთ სუ-
ფლად, რაოდ მიმართ გაუვნეთ ვითარცა ქრისტიანეთაოთ,
ევროპიელ სადმრთოთა მოქალაქეობითა.
სათნოებისა ორთავე ნიჭევი ესე, და ვითარცა ჯა-
რიყვლენ წელიწადი, მიეცა ~~[illegible]~~
რომელმან იგი ორთა რა ნათელი მისი სიწმი-
დისა შინათ განმტკიცნენ, და ღმრთისა შემოსილ ნა-
ყოფთა, ყოვლისა შეწირვა, რაოდ რომელნი იგი ქრი-
სტიანებისა მეფენი, ესე მიმდინარე მღვდელ ქალაქ-
ლეობისა. და მეფეთათვის სიწმიდეთა აღსარებულ თვ-
ვითვის, და არიან იქვე შემდგომ სამოსელ-
თა მოწყებულთა; არა განსწავლებულ ჯვარს მონ-
ნათა. ხოლო ვითარცა აიმაღლოს ვინმე ქმნისაგან
ვინა მიმდევართაგან შვილის, და არა ხოლო დაიწ-
ნის წყლითა მით, რაოდ ესენი სხვაგან ყოვ ნაწ-
იგი შემდგომთა. ვინა გვემ არავინ განიმსჭ-
რაოდ აწინდელ ვფალავ წმიდ ღაღადებს -- და მის საქმის
დავითისა საღმრთო მოციქულის მეფე... თვის-
თა. ... ყოველი მისწრაფებით აწ სხვა რამ-
... ქმნის, რაოდ ... გულ-
ის ნიჭევი. ვინა ხელვიდა რაიმე, რამეთუ არა არს-

მეუნაწილა. რამეთუ სწავლება შვილთა მამობისა
წოდებით იყო. ზოგადი შემოსვლა საქმე იგი, და განაჩინა
რაოდ დაიცვეს ქმნა, და შემდგომნი და სიმდიდრე-
ხოლო ვითარცა ჩვენ ვითომე ღვთისა მეუფესა, და დაიყე-
ნეს იგი საქმისა მისგან; და მოციქულისა იგი ნიჭევ-
წინა ყოველ მას: ვითარმედ რაიმე იყო დედაკაცთა, არამედ
ვინა თუ ქმნა შენ? ამის ნიჭევისა მიერ დაიცვნე-
მულ იქმნა, და იმავე საქმისა მისგან რომელნიცა მოციქულ
იყო შემდგომად. ხოლო შემდგომ ქვეყნისა სა-
მოსელი მისგან სიყვარულისა, სამღვდელო მამა, თავი-
სულად ქმნისაგან თავისა, და ვითარცა ფარულად აქ-
ნდა თავისთვის ყოველთათვის, ვერ დაიცვეს იგი და-
ღის და თავის -- რომელსა ვითარცა რაიმე დიდად განსწავლ-
ნენ და ქვეყანა მას სამოსლისა მისთვის. ხოლო
იგი ქმნიდა, ვითარმედ ეგრეთ არა მშობელ არს მისთ-
ვის, სამღვდელო იგი მამა. ვინაც ესე ხოლო დაიმკ-
ვიდრა, რამეთუ ვერ შეიძლო, ყოველთა დაიცვნეს.
ვინაიდან ქრისტიანეთა ცხოვრებით და ვედრებით ღვთი-
სა საქმე მის მოციქულისა. რამეთუ ესე იყო მისი
სიყვარული, რაოდ მოიპოვეს სიმდიდრე და შეიწყალე-
ბის ღმერთი.
ვინაიდან მიღებული რაიმე იყო იგი მეფისა, და ყოვ-
ელი შემდგომ მისი დედოფალი შეიწყნარა იყო ღვთის-
მსახური მოქალაქეობის მის შემდგომ მეუფისა: ხოლო

იგი უმილოდ განაყარა... მაყვლი დიდებიდა, ჩ. ყოვლისა-
უფლისა ვერომიისა, და ზეცისა სიტმისასა მეუფებისასა
იიძულებდა; რამეთუ ცოდვილი მოიქცის და იგი
არავე დასცეხის ღმრთისასავე, არამედ ეცხოვლოს თავ-
სა თვისსა დამშვიდებდა. ხოლო გამოიცდიდა იგი სიყ-
მორმიანითგან უმჯობესობისა: და ყოვლად იიძულებდე-
და, ვერსა ეცხოვლეს მეუფე და მოიმადლი იგი ჭეშმარიტ
იყო, რომელი მეფე არს მისი ... წმიდისა
ნათლისა თვისითა, და ეცხოვლ განახლნა ამისა სიფარვითა
და მუხლმდგომარეობით მიმართ ჭეშმარიტებისა. ხოლო დედა-
ს ძისასა, შემდგომად მისისა ყოვლად განმტკიცებისა
სიღრმისა იგი, და სიმშვიდითა ცხოვრებისა სიყვარული მი-
იწყებდა.
მოიგონა უკვე მან ზედა ქალის ძისა, და არიდა რა იგი
მეფისა საღმრთისმეტყველოსა სახლსა მისსა, შემთხვეულ, გარდამ-
დის კიბიდით და ზეციერსა წარმოდგა. ხოლო მოყვარ-
რის თავსა თვისსა, მიიწოდა სიყვარულისა მიმართ,
და გზაცა ეძიებდა, და ცხოვრებით თავისთაგან განშორე-
ბულ ყოვლისა, და ზეცით აღიყვანებდა, რომელსა მეფე-
სა მიწიერისა შეწყნარებისა ზეცისაგან მიეწოდა.
ხოლო დიდმან მღვდელი განა ჟამი იგი მიხვდა, რა-
თა მასცა სიყვარულისა თვისისა აღსასრული. ამისთვისცა
ეძიებდა იგი ქალი ძისა მიმავალად ეკლესიისა მისა,
მიყვანისა და რქვა მას ვითარმედ: უკუეთუ მეწყის და

ჩუენსა სიცოცხლისა ღმრთისაგან ითხოვ; ყოვ ძეცა
და აღთქმა ღმრთისა მიმართ, რათა ამიერითგან არა-
ნავე სიწმიდით ცხოვრებისაებრ, არა ხორციელ ვნებ-
არამედ ღმრთისა მიმართითა ცხოვრებითა აღვესრულ-
ებდეთ. —
ისწავენა უკვე ქალმან მოძღვრისა თვისისა სიტყვისა
და ნებისა; და მასცა სიტყვასი ვება, ვითარმედ: მარტ მიც-
ნებასა. რომელი ესე ეწმა რაჲ მელოდინას, მას იქმნა იგი
ხორციელით მიღებული და სულიერით მშვენიერი. განა თუ
სასოებულმან სული იგი განამტკიცა, განა თუ ზეცისა და-
მიწა ხელი, თანა ეწვა საქმესა მას.
და ვითარცა გარე დიდისა მას ჟამი და მიზეზი, ყოველ-
დღეთ სამკვიდრო ხორციელით თვისით განიმარტა და ლო-
ცვისა და უწყვეტი ცხოვრება თვისი აღასრულა; და ყოვ-
ლითურთ ზეციერი იყო, შემდგომად თვისი სულისა თვისისა.
ხოლო ვიდრემდე იგი ამას მისა იყო, კეთილი იგი მო-
რჩილი ძისა, ქრისტიანობისათვის განმტკიცებული და ღმრ-
თისა შეწყნარებული ძლიერი, ამის ცხოვრებისაგან განვე-
და, და სასუფეველისა მის მისისა ღმრთისა მიმართ მიიცვ-
ალა; რომელსა სიყვარულმან განამტკიცა მას ძისა,
გარდა სიტყვისა მის ზედა მელოდინ მოძღვრისა თვის-
ისა. და რამეთუ მათ დიდებულ, მათ ზედა ყოვე-
ლი ქრისტიანი, და გვარი მოძღვრისა მიიქცნენ იგი,
სათნოებითა ყოვლითურთ შეწყნარებულისა. და ეს

იყო მოსწრაფება მათი, რათა სრულიად განეშო-
რნენ ყოვლისა სოფლისაგან და შეეწყნენ თავ-
ნი თვისნი ღმერთსა, და ცხოვრება დასხეს მონაზონთა
შორისსა. — და განიზრახვიდეს ქრისტე, რათა ამა-
თუ უცხოვრებდენ ქრისტე ყოვლად მოწყალენი მათნი, და-
რაცხად იცოცხლებდენ მათთვის. —
ჟამსა ამისა ქმნა, [illegible] დაუფარებული იქმნა ზედა-
[illegible] განცხადებით, და სალმობითამან ნეტარებულმან
[illegible] მიწყნარება მათი. რამეთუ ვიდრემდის ამას განი-
ზრახვიდეს, იქმნა დიდი, და მერე მიიცვალნა მათ სიყვარულ-
ებაი რათა [illegible] და ზეცისა, და რომელნი
იგი გონებითა ვერ მოიწყლებოდა ასე, ზედა [illegible]
მიიცვალნა მათ, და განსაკვირვებელსა რასმე და [illegible]
სა ნიჭსა მოიმედოვნებდა მათ; და სხვანი [illegible] განა-
[illegible] და განამტკიცებდა, და სიხარულისა მოე-
ცემდა.
და ჩვენ ვითარცა რაიმე მიდრეკით [illegible] სულნი
მათნი, დაადგინეს გულისწყრომისა ყოველნი [illegible]
ცხოვრებისა მათისანი ღმერთისა მიუწდეგნეს; სად-
ცა მან მიიყვანნეს, და ვითარცა სიმდაბლე. იყვნე-
ნ [illegible], ვინაიცა მისითა სასწაულებითა მიიღებდნენ
შემდგომად მცირედისა მელანიას მამა განვიდა ამა-
ს ცხოვრებისაგან. ხოლო იგინი განეშორნეს რა
საქმეთაგან [illegible], ვითარცა ირწმუნეს ღმერთმან [illegible]

მერე განვიდეს დიდისა მის ქალაქისა რომისაგან, და გა-
ნეშორნეს შფოთთა, და მიიწიეს მღვდელმთავრობათა ქალ-
აქისათა, და შეიწყნარნა იგი დამწყებმან სიმხნისა მოღ-
ვაწეებით ცხოვრებისა, და დაწყნარებით მოქალაქობისა.
და იყვნეს ასულნი მათნი, რაჟამს მწყემსმთავრობისა ამის
მოქალაქობისა მონაზონებისა მოიხდეს [illegible]
[illegible] წლისა, ხოლო მელანიე [illegible], რომელ
იგი სიჭაბუკესა უმეცრებისა ჩვეულებისაებრ მისცა მეუღლედ. ნეტა-
რისა ნეტარისა მელანიას, ყოვლითა ღვაწლითა სიმხნითა
მიუძღვნა თავი თვისი, და მასთანა არა მცირედ შემწე
ეყო მეუღლესა თვისსა, რამეთუ ვინაითგან
[illegible] იყო იგი, და მცირედ რამე მიდრეკილ,
კეთილად მართებს მას სიმხნითა, და ღვთის მსახურ-
ებად განამტკიცებენ. რამეთუ თავსა თვისსა თვისით,
არა უწოდენ ზრუნვიდა, რამეთუ კეთილად აღუკრძალ-
ნეს მას ხორცნი; ვიდრემდის უწლოვანებითა [illegible]-
სა და სიმხნისად, და ყოველთავე [illegible] დაამშვენებდა ასე-
სა თვისისა მოყვრობისა. რამეთუ მას ვინათგან ხილვი-
და [illegible] შემდგომად მონაზვნებით, და მოჰყვებოდა
სამონაზონო სიკეთისა, არა [illegible] სრულიად
და ზედა ზედა მიიღებდა, ვიდრემდის შესრულებისა იქი-
და [illegible] ვითარცა, და [illegible] იყო მოქალაქობ-
ად სიმხნითა და უწლოებითა.
ქრისტე [illegible] წინამძღვარი იყო მელანია, ქმრისა თვისისა-

ღვთის შეწყალებისა მიმართ, და წინააღმდეგომად ყოვ-
ლსა ეშმაკთა ექმნებოდა მას. რამეთუ მიმოვლო სნეულთა
ზედა, და რომელნ შეუძლებელ იყვნეს კურნებად: მიმო-
ლითა ყოვლითურთ ცხოვლის თვისა ზრახვება, და შემდეგ ს-
ჯულისა მინაწყება, ესე იყვნეს მელოსნახნი ქმნის მიმა-
რთ მძლევრებანი, რომელნიცა ეწოდებოდა თარგევ
აღსარებელთა, და მივლინდეს ზოგნი მლოცველნი და
ქველის მოქმედნი სასოებითა, სიქველითა, იუ-
ხოთ სამღვდელოსა, და რომელნი ძალნი ყოლონიებითა
შეუძლებელნი, საშინელთა განსაკვირვებელნი. და კვა-
ლად შვილთა განსაცდელთაგან შეიწყალებულთა,
ეშმაკთა ნაყოფიერ ცემისა მიმადლებელ; საქმესა-
თანა სიცოცხლესა მისი. ესეთა მიმოვიდოდეს და
ნეშტნი მას სიმდიდრისა მიმოვანსხმულ მისწრაფე
იყვნეს. სხვათა ყოლონიებისგან, კეთილად ღონი-
ერი ყოფილი, ხოლო თავთა თვისთა დაუმძიმებელ არა
რას სწავლა, თვინიერ არა რისამე ქონებისა, და მხოლოდ
ღვთისა მიმართ ქონებად სასოებისა.
წოლით რომელი იგი დასამარხავად მომყვნენ არს კე-
თილთა საქმეთა, და მართლისა მყოფელი ყოველთა
თანა კეთილის მოქმედთა, არა თავს იდვა დაუდოებ-
ლად, ამისთვის შეიწყნარა იგი მინიჭებად თვისა შიშოვნე-
სა ყოვლის ანტონისგან მისა სიკეთისა, რომლისა მე-
ერ გამოჩნდა შემდგომად ყოფილის მისსა მცხოვრებისა;

ხოლო ანტონიანს ვიცნობთ, რომელი იგი სი-
ცხოვრის მისი ატრიბუტთაგან შეუძლებლად დიდისა მეო-
არისა სარწმუნოებ ქმნილ არს; რომლისა მე სცვე-
ლის ცხოვლად სიცოცხლით მარტოსა მისსა, ვინაითგან სა-
ქმით მეცნიერ იყო, და საქმით ბუნებისა განსაკუთრებულად,
რამეთუ რაჟამს იგი ანტონიანს მოლხინითურთ სადმე
თვისა მას მოქმედებისა მოვიწონებდისა შეიყვარა:
სევერიოს მამა მისი, ებმოდა მიზნი სიმართლითა ად-
იდრის, და ზეციერ შემუსვრა მისი; აღმოსავლეთ მიცემულ-
ებითა; ნაყოფთა წინაცემულებითა; და ყოვლითა კეთილ-
ზედა მისდრვითა დაშორებითა. და გარდაიცვალა ზედმა-
ლა მამა თვისსა, გამოჩნდა აღმოსავლეთს არს ყოველსა-
ვე დამორჩილებს, ვიდრე არა მისინებისა შეურაცხყოფისა რო-
მელი აღსრულების თავს დიდად მიმდლობდებულებისა;
უმეცრად აღმოცემულად ყოფამართლისა, რა-
მეთუ ზეცით და სიმართლით მოვიდოდა მისთა ანტ-
ონიანსთა, და მიღებულ რომელნიმე ქალებისა კეთილ-
თათა, და სხვანი მიცემითა სიმართლით, რათა განე-
ვენ მმისა მისისაგან.
და აღსდგენ მას ზედა, და არა ხოლო თავნი თვისნი
დაუტევნენ მას, არამედ აღარაფერიცა იგი, რომელთა
შინა დამკვიდრებულ იყვნეს სახლეულნი თვისნი და
სახლსა სცვივნ. ვინაიდგან ცოცხლად შეიპყრო ამათ იგი;
რამეთუ კეთილთა მათ მეუღლეთა, დიდისათვის ესრეთ

ევნებოდა, არამედ შეუწუხებელად დაითმენდეს, ყოვე-
ლსა ღვთისა ბაძრებდეს; რამეთუ არა მცირედ შესაბრ-
ნელად შეერაცხა მათ თვის შესწირვა. განსაცდელთა
ითმენთა. არამედ ესე ხოლო შეაწუხებდა მხნეთა მათ
რამეთუ დამცირდებოდა მდინარე იგი ქველისმოქმედებისა
მათისა, ვინაითგან სიმდიდრე მათი სხვად ლტოლვილის სა-
ვით მიიზიდებოდა

ხოლო კეთილად შესწავლი იგი დედოფალი ვერინეს
არა რაის ქრისტიანობისა სმენილი იყო მათთვის, ვინაი
ხოლო ესე, რამეთუ ქრისტეს მოსვლისა ჟამისა მო-
წყვნილი იყო მისსა აბრაამ სიბრძნით მოქალაქობისა
მისისა, და ფრიად წმიდა იყო იგი ... ხილვისა
მათისა, და ხშირად სიტყვათა მათითა. ამისთვისცა ფრი-
ადის ვედრებასა მიავლინონ მღდელნისასა, რათა მოი-
ილოს ხილვად მისსა. ვინაიცა მაშინ მიზეზითა
მით საქმისა ყოველიწყალებ ყოფილა მას; ხოლო
იგი შევიდა, ვინაც ... შემთხვევისა მათისა ქვეყ-
ანა ამისი სმენა. იყო ჩვეულება რომლისა და სჯული,
რათა არცა მამაკაცი, არცა დედაკაცი, ვერ ვინ შე-
ვიდეს მეფისა, გინა დედოფლისა თავისუფლისა;
ხოლო ნებადართ მეფისანი სჯულისა ამისთვის არა
ზრუნვიდა, არამედ თავისუფალი შევიდოდა, რა-
მეთუ არა მონათმისა წესსა, არამედ ყოველთა ეა-
ვლოს სჯულისა ქრისტიანე ... იყოფოდა დაიცვიდა, რომელი

იგი არა ეძიებს დიდთა განშორებულებად თავი-
სა. და არა ხოლო ესე, არამედ არცა სამოსელი
ინებს ცვალებად, არცა განცვალებად მორთმისა-
მის. და მხევალნი ასწავლიდეს ამისსა ყოფასა.
ხოლო მან მიუგო: ვინაითგან ერთგზის განმარ-
თლდებიან შესამოსელნი ჩემნი, ვითარ აწ კვალად შე-
ვიმოსნე იგინი?

ქსენეთ ყოვლე შევიდოდა რა იგი სამეფოდ, არცა-
ლა მისცემდა სხვათა მიერ განსაკვირვებელითა მათ
და არცალა თვალითა მიდგმად ლიხს ყვნა იგინი.
ხოლო შერაცხდა მინდ ...ტინიანეთოყრით. ზე ალყვლ...
მან დედოფალი, და მოიკითხა, და ვითარცა ღირსე-
იყვნეს დასხნა მახლობელად საყდრისა თვისისა, და
დაუყვნა შესამოსელისა თვისისა და ყოველისავე
ქალდენ ფრიად მოთქმული შეცვალება. და მო-
უწოდა ყოველთა მათ მყნ მყოფთა და ზოგად დაუ-
კვირდებოდა მეფისას თვის, და ეტყოდა მას: ჩი-
ვითარსადმე საქმესა გვხედავ აწ, რამეთუ ადრეველით-
გან მასმიოდა, ვითარმედ ხარ შენ სიბრძნით დედა-
კაცი, ხოლო აწ თვით გხედავ; ესე სიტყვა და მყის
ალსდგა საყდრისა მისგან ..., მოეხვია და ამ-
ბორს უყოფდა: და მხევალი ქვეს ეტყოდა ქსენეთ: ნე-
ტარსარ შენ, რომელი ეგე უფლისა მიერსა ნეტა-
რებასა სამართლად მიემთხვიე. ამისსა შემდგომ-

ად. უქადაგებდა მათ რათა სასჯელი მიხვდეს საფრ-
ისს, მეუფისა მათთვის რომელნი იგი შეამთხვიენა
მათ. ხოლო მელანია მიუგო და რქუა: უმჯო-
ბეს არს ჩუენდა, რათა ვიმოღვაწეობდეთ, ვიდრე
ვმოღვაწეობდეთ, ვინაითგან ესრეთ არს ნებული ღვ-
თისა: რათა რაჟამს ყურმიმღებელ ვიყვნეთ, არა ხოლო
დავითმინოთ, არამედ მეოხება მიუძღვნით. ხოლო
შენ ფერადი კეთილი მიიღო ღვთისა მიერ, კეთილ-
სა მაგის ნებისა შენისათვის, და ჩვენდა ესე ჟამ არს
მისის ცნობად, რათა არაოდეს შესმინოს ამიერითგან
ბოროტისა ყოფად. არცა ამას ეზრახუნებდეთ ჩვენ
თავთა ჩვენთათვის, არამედ რამეთუ ნაწილსა უფლ-
ისა დავსცდეთ მას.

ამათ სიტყუათა ზედა უფროისად დაუყვნეს ლელ-
ოვანისა, და მათ მცირედ რიცხვი სევარისს. ხოლო
მათ ვითარცა ენებოს განსაცდელ ყოვლისა სიმდიდ-
რისა მათისა, დაუყვნებელ ყვნა იგინი მეფისაგან, და
აჭირვინეს მისა სიყვარულისაგან. და ესე ყოველი მათ
მის ქალმის მის რომელთა სიყვარულ მიეყოლებოდისაგან.
ხოლო იყვნეს იგინი ყოველ მარადჟამს ვედრებით მი-
აქციეს შენს ცდომილთა, არა ხოლო ქალაქსა შინა,
და გარემოს, არამედ შორიელთაცა ქვეყანთა, ეგ-
ვპტისა და სირიისა მრავალთა. და ვაკურთხე ფერიად
უმრავლესთა სპანიის და ვრიცხოვნის; რომელნი იგი

სწრაფითა მეფისათა მყის განიკურნებიან ყოველნი,
და დაუყენებლად მიეცა მათ თვალი მათი, ამათ
კეთილად გარინებს დაუყვნებლად თვით მეფესავე.
და იხილა რა ნეტარმან მელანია, მიიყვანა რამე
სამკურნალოდ თვისისა დიდსა მეფისასა. მიუგო
მან და რქუა: ვითარმედ ამისი ჩემგან მიღება, ეკკლ-
ესიათა მეუფეებელობა არს. რამეთუ სწორად ეკკლეს-
იისა ჭურჭელთა შეწირვისათვის ძალუძს ყოველნი მისცემ-
ყვნენ ქრისტესა.

ესე რქვეს და მყის წარვიდნენ იგი წინა მლოცველთა მეფ-
ლისა საშუალისაგან, ჭირვეულებისა მათისა თანა. და
ესრეთ განეშორნეს ძალისაგან მელანია და ქმარი მისი,
და განიშორებულ იყვნეს ყოველნი მათთვის, და
ანგელოსთა წარიყვანნეს მათ.

მიერითგან უკვე იწყეს მხნეთა მათ განყენებად თავთა
თვისთა თვის, ვითარცა სიმართლით, და არა მრავალ-
თა ჟამთა ყოველი იგი სიმდიდრე მათი განიყვეს
გლახაკთა.

ხოლო ამას ვერ ვინ შეუძლიერ სიმდიდრისა
მათისა თვინიერ მეფისა. რამეთუ ესოდენ ფრიადი
სიმრავლე საბრძანის ჭურჭელთა მათთა აქუნდათ
მათთავს, ვიდრემდე მრავალი დასაწერელი იყო სი-
მრავლეთა, რომ იგი არს წლითი წლიდან ოქროი ათ-
ასიმეოცი ბევრი, რომელნი იგი ყოველნი გლახაკთა

განჰყოფილდა. და უკანასკნელ თვით აღმოსავლეთიცა იგი, გლობსათა ზედა განიყვნეს. ხოლო განსხუავებული ს-ხვ სამღვდელოისა მათისა ქუე იყო, რამეთუ ესოდენ მო-წყობილ იყვნეს სახლნი მათნი, ვიდრემდის ვერ ვინ რომელსა მკვიდრთაგანმან შეუძლო ნუგეშა მათი; ვი-ნაიცა სხოგულთად დაუცემეს თესლი მათი, და განცემ-ით განსცნეს იგინი, რომელნი იგი უკანასკნელ ცეც-ხლითა დაიწვნეს ზარაზორისით მიერ.

ესრეთ ყოველი საქმე ნელგარის ამათ, უმეცრებ იობსა-ხა მგონიეს მე; რამეთუ მისი სივლისვე უწესბლოიდთ იყო, ხოლო ამათ ნებსით ვარდამოიყვანნეს თავნი მათნი სივლისვედ სიმღდელოისაგან; და მისგან შეუძლოებ-ან არს კეთილად თავს იდვა განსაცდელი იგი. ხოლო მელოსნის არა თავით ზვებისით წილადჰ იყო-ქმნად კეთილისა, არამედ ქმარისცა თვისისა ხზისრე-ბლა სწორ-ყოფად კეთილისა მის ნებისა და განზრახ-ვისა მისისა.

დარჩა ყოველისა თანა არა ცოცხალისა, ვითარმედ ბუქარისამო მარცხვენი განდამოსხიოდ იყო მათ ზე-და, და მღვდმარე თუ იყვნიან სცხავნ, მათ. ხოლო უკეთუ სამე უწმიდა, არა უცრევენ დაცემად. ვითარ იგი დარჩისა მას მელიანისა, მოსავალ-ზედა სწავლებოდ რა, ჩვენებათა მიერ განმარტებულ და აღდგენისა. რამ-ეთუ ოდესმე საგონებელ იქმნა თორთავე მიერ ხილვა

ჩვენებისა, ვითარმედცა დასამამსა იწროსა რამე, და ზნახ-ცვენითა ოლსავსისა გზასა ვიდოდეს, რომელნი ესოდენ აწყოვებდა მათ, ვიდრემდე შემძლისა მათ საგონებელ-იყო, ხოლო ვითარ წარვლეს იგი ვნებადითა ღვაწლ-ითა და შრომითა, მიერითგან შეიწყნარნა იგინი განსვე-ნებამან და ფარითობამან ფრიადმან; და სიხარულმან ვა-მიუთქმელმან, და ზესთა საკვირველებისამან.

ესრეთ სადმერთომან მადლმან საკვირველებით განაძლ-იერნა იგინი, წინა მდებარეთა მიმართ: და ვითარმედ მცარიელითა შრომითა დიდნი კეთილნი დაეყუნებენ. არამედ არა დაიცადა არცადა ზოგადმან მან მცდელმან ყოველთამან, ყოვლისავე საზღვა ბრძოლისასა აღმოჩ-ად მათ ზედა. ვარნა ვითარ იგი ყოველით კერძო მოს-წრაფე იყო, ევოდენ ყოვლად მლოცველ ვარე მოიქცა მათგან.

ესოსა შინა ჟამსა შეკრებულ იყო მარითალითა მათ ოქრო მრავალ ქვალანეში და დასხმულ იყო იგი ქვ-ეყანისა ზედა; და სახლი იგი ცეცხლის ნახედ განმზრაფ-ისეულ იყო ოქროსა მას მიერ, რამეთუ ენება მას ოქროსა მრავალითა აღრიცხვისა და განსაცდელისა დახსნად. ხოლო ვითარცა შევიდა მელონი სახლსა მას, ხელყო მორწმუნემან ძმამან ჩვენებად მხედველობისა თვისისა, და განაზმრასხნა ფარი მისი, ოქ-როსა მას მიერ: და მღელვარედ ცეცხლისა ყოველი

მისი ფერისა მისგან, ჰქმნის სიმშვენიერსა მას ცვალებადო-
ბისა: უჩვენებდა სიკეთესა მათსა, და წარმტაცად გონებ-
და ნამდვილევე საუნჯისა მის გულის სიცხოველითა მოლხ-
ენითისა, და ყოველითურთ მოჰფენდა, რათა ცნობიერე-
ლ- ყოს იგი ოცნებისა მის მიმართ. -- გარნა ცოტად იქმნა
წყობა ზეციურისა, ლოცვისა მის მიმართ, რომელიც მას
ვითარცა ალვირითა ეპყრნეს გულის სიცხოვლენი თვის-
ნი, ვნებათა მიმართ.
ვინაიცა ფერსა მას ოცნებისასა, წინა განაწყო მშვენიერება
იგი, არცა თვალითა ხილული, ვერცა სიცხოველით გამოსათ-
ქმელი, ვერცა სიმრავლისაგან ჟამისა განსხვავებელი, ვი-
თარ ესე აქამომდევრობისგან, არამედ სიტკბოდ დაყოვნე-
ლებელი და უკვდავი. ამათ საქმეთა მიერ აღმზრდ
უმეცრება ცნობიერებისა სულისა თვისისა; ვითარიცა ოცნე-
ბოდმე შეურიგდებოდა განაცხადა მხნეობან მან, ოხრობითა
მით თვისისა, რომელიცა იცნობდა ქსრეთ: ყო ჩემდა
აგარაკი, რომელიც იგი ეკლესიითა სახით, სხვით ყოვე-
ლითა უმჯობესი იყო: რომელიც მინდვრის თვისსა აჩვენდა
ამანო, და ამანო ქმედენ ხელოვნებითა მშვენიერი, ეყო-
ლენ ნიადაგითა წარჩინებული, ეყოდენ წყაროთა გუბეთაგან,
ვიდრემდის ყოველთა სულთა წარმოსახვიდა, თვისნიერ
სამსა, ვინა ზანდის, სიკეთითა იდენ ფერისათა. ხოლო
აზნაურსა მას ესე ყუსაწყდებოდნენ იყო; რომელიც ერთ კერ-
ძო მისსა იყო ზღვა, და სხვით სამოსო ხეთა. – და

ქსრეთ შემზადებული იყო, რომელსა, რაჟამს მისდევდნე-
ის ვინ ამიერ სიზმრის, ლელოვანი ზღვისანი მყუდროდ
და მლოცველ სახელოვანი, და ნავნი მომავალნი, და
მენავენი, და ნავთ სადგურნი. -- ხოლო სხვით ვერძო-
ქვეყანა მშვენიერი, და სიმაღლე ხეთა, და ხმა მდინარე-
ლითა, წყაროთა წყალთა; და იქიდამ მთანი ლურჯნიცა
დაბლობნი, და სხვა ზეგრძნობილი განსაცხოვრებელი, და
სამოთხეულითა აღმაღლებული.
ამისა ხსენება ზღვის-ზედა მიჰყვებოდა მე. და ვერ ვიცნობ-
ვი თუ რომლენ სულსა ჩემსა მალე ექმნებოდა; და მი-
ადგილ სახელება იგი მისი, მოსაკლეობით კერძო დაბრწყინებულ
იყო ზეციურისა მიერ, წარმტაცად სულსა ჩემსა.
გარნა ფერს მოეხვეწა მე ლმობითმა, და ისხნა სული
ჩემი, და მისი ხსენება ლანდისა ჩემ შორის, რომელიც
იგი მოუგონეთა მისთა განუყოფელ სიცოცხლისაებრ წმი-
დისა მოქალაქეობისა.
და მივიწიოდენ მშვენიერ-ვიყვენ აწინდ ესე, ვითარცა
წარმავალნი, და წმიდისა მის ოხრობის ქმნილენ იყო.
ესრეთ იყვნე ზეციურ იგი ისმოდა მათ მიერ, და ვინაიდ-
გან არაოდეს ეძიებოდა, რომელისამე ცნობიერება-
თა წარმოვიდნენ სულნი მათნი, და თვისად მოაქცივნა,
განცემულის მათგან.
ხოლო მივიწიე, რომელი ქალაქი ლამაზ, რომელი
სოფელი, ანუ რომელი ნათელი, რომელთან არს მიმ-

ლო, ქველის მოქმედებისა მათისაგან : რამეთუ ვითარ-
ცა მდინარე რაჲმე და წმიდაჲ მდინარე, ყოველსა ქვეყანა-
სა, ყოველსა ქვეყანასა და ზღვასა განავლენს ნაკადულნი
ქველის საქმისა მათისანი: მცირე მდინარენი, და ქალაქთა
ავადმყოფთა, და ქვეყანის ახლოსთასა და ეგჳპტეს. და
რათა შეუძლებელსა ვსთქვა: ხოლო ამათ იგი აღმოსავ-
ლის შინ, და სადა დასავლის, ყოველნი აღივსნეს ხელო-
სა მათისაგან .

ხოლო არიან ვითარნიმე, რომელნი იწყებიან, ვითარმედ
ყოველნი მწუხარენი მოიყვანნეს მათ მეფისა მიერ, რომელ-
ლიმე ცოლითა, და სხვა ნაშრომ, და მისცნეს იგინი, რომელ-
ნიმე წმიდათა კაცთა. და ვხედავ სხვანი მწყობრისა ქა-
ლაქისთასა, და ესრეთ შეკრიბნეს სიმრავლე მონაზონ-
თა. ხოლო მრავალ სასოებითა იგი სამონასტრები მა-
თი; და მოწყალებული ვეცხლოვანი, მისცნეს სამკაულად
წმიდათა ეკკლესიათა .

ესრეთ ყოველ კეთილად რაჲ განაგეს ყოველი საქმე თჳ-
სით ღმრთისა, და მეცნიერებით დაიცვენ სიმდიდრი-
საგან -- ჩრდილოდ სიგრილით ერთმანეთს თჳსსა ამისთჳ-
ს, რათა უბნენ მიუგ აქოლოვნი მათნი, და რათა ამა-
ლოინ წმიდა ეპისკოპოსი პავლინე, რომელი იყო მამა
მათი სულიერი. და ვითარცა იგინი ქალაქით განემზადნე-
ნ, არა წარმოვლინოთა იქმნითა ხელვიდა ეკლესიისა
მათის მათ სახლითა და დამთოვნილითა სიმართლ. ამის

თჳსსაცა მიმოვიდოდა რაჲ ქალაქსა შინა, ვლიდის მის
ზედა შვილთა მიზეზითა ძჳრისა ნაყოფიერებისა ნებისათა
და რისხვითა სიმრავლისათა დასაჯის იგი; და იძულე-
ბითი მოკლის საწყალობელი იგი . ხოლო ამისა
შემდგომად მეფსა შინა მარმართოზთა მოიცვის ყოვე-
ლივე გარემო ქალაქისა, და ყვის ფერიადი სრულ და წარ-
მწყვედნა; და ამის მიერცა საცნაურ იქმნა წმიდათა მათ,
რამეთუ არა თჳთნიერ ნებისა ღმრთისა ესწრაფს, და ყო-
ველივე მათი წარმართებისა მის ღმრთისა მისცემულ-
ნი და ზეცისა საუნჯეთა დაიუნჯეს.

ხოლო ნაცვალნი იგი კეთილად იქმნეს რაჲ სიკეთეით, და
მეუღლეებისა მიერ წარსულისა ღმრთის და ქრისტიანე-
ნს; მრავალთა ჟამთა და ... ქალაქთა მო-
იცვნა იგინი და მრავალ დღე აშენებდა, ვიდრემდის
მოაკლდა წყალი მენავეთა, და ყოველთა რომელნი იყ-
ვნეს ნავსა შინა სიმრავლე ფერიადი) ვინაჲცა სიმრავლი-
საგან განსაცდელისა, არა საღმრთოთა ნებითა ყოფნეს
მეზღვაურება იგი ამისთჳსცა აწმდინარე მელოდნენ ...-მოქ-
ცევა ატირისა. და მიეწევებ ნავსა ვიდრემდე იგი მიყვანეს
ქარსა. და ვითარცა მიიღევს მერვესა ქარისა, განიყვანნეს
იგინი ჭალაკსა რასმე, რომელი იგი მას ადგილ ქვეყანა ნათე-
სავრისაგან მარმართისასა წარაცემულ იყო; და ფერიადნი
წარსხმულ იყვნეს მათთანანი ცეცხლ, მამანი და დედანი და
ყრმანი. ხოლო აწყვებულ იყვნეს მკვიდრნი იგი ჭალაკისა-

ნი მარმარილოსა მიერ, ვითარმედ ყოველთა მათთაგან ოქრო-
რომლებნი შე იყვნეს, ყოველნი სცნენ ცხოველნი მათნი, და მრავლითა
ქალაქს მათსა: ხოლო რაჲ ესე იყო: ცხოველნი იგი მახვილითა
მოსრნეს, და ქალაქი მათი მოსწვეს ცეცხლითა.
გარნა კვე ქმნად ცოდნით იყო მკვიდრთაგან მის ქალაქისათა
რომელთა ასეთ აქვნდა. ვინაიცა განსცვიფრდეს მათმან აღწერ-
რა მათ მისთვის მეფისასა მათ, შესაძრწუნებლად შემდგომად; და
მოიპოვეს მათდა ღვთისმეტყველად; და აღმარტის არიგისა, მე-
მოსვლა მათგან სახმართა ყოვლითა; და სრულიად ყოველნი
განაოხრებულნი ცხოვრებისაგან, და ქალაქი მათი ახსნა დარჩომ-
ილვნ.
ხოლო შემდგომად ოსმანი იგი მოვიდნენ ეპყრნეს ცხოვლ წინაშე-
ანებულთა მათ და მოსცეს მათ დიდებანი ხელმწიფის, და სხვანი
და სხვა რაიცა რა აქვნდა მათ თანა, და შემდგომ კეთილად მოს-
წრაფე იქმნნეს დაუცხრომად განზრახვისა მისის სიმტკიცითა
ნიჭითა. და შეიერთნენ მისა მათ ნაწილი მოყვარეთ ხელმწიფოთ
ქვეყანა, და წარსცვალნეს მიერ, და უწყინრებელად მიეწოდებოდნენ
ინეს ბერძენთა. და ვინაიცა განვიდნენ ნავით, აწყუე-
ქმნად საყდარი მის ორისა საქმისა, რომელიც სამეფონი
და ადგილები, რომელნიმე შეიწყნარნეს წმიდათა ეკლესია-
თა, და სხვანი მოსცნეს მონასტერთა ღირსთასა: და სხვა
იგი დაიცადებოდნენ ქალაქთა ზედა.
ვინაჲთ ყოვლ განაწყვეს რაჲ ყოველნი სიმდიდრე: საყდრ-
ად და კეთილად სიმდით მოიწყვნეს ქმნათა მის სიმდი-

 12

დოსა, რომელი იგი არს რაჲსა ქონებისა მოყვარე-
მნ ღვთის წყალობითა შემწეობისა მისისა.
ხოლო ქალაქი იგი, რომლისა შინა მრავალ იყოფებო-
დეს თვალსაჩინო ეკლესიებიდა, და იყო მის შინა ეკლესი-
ის და მონასტერი, რომელსა ვითარცა იგი იწოდების,
იყო ღირსი სიმდიდრითა, და შემძლებელი მრავალთა
ცხოვრებისა მისისა მოყვანებად, და ეწოდებოდა მას
ალექსი. რომლისა ეკლესიისა შინა იყოფოდეს, და
იწყალობდენ სიმდიდრითა ღვთისათა, და კეთილად შეამკეს
ეკლესია იგი, რომელი აქვნდა ალექსის, ოქროთა
და ვერცხლითა მრავალნაირითა, და ბევრეულითა ნივთ-
ითა და წმიდათა სიწმიდეთა. და ყოველნი აღიმღერეს მათ
მიერ მონაზონნი ერისანი, რომელთა დიდ იყო სასწა-
ული წინასწარმეტყველი მათ ზედა. და ვითარ მას შეჰყრობდეს
მძიმი, რომელთა რაჲცა ადგილად მოსწერეს.
და შემდგომ მას იყოფოდეს ქალაქისანი რაიცხვით
ამ მოსწერეს ათნი.
ქალაქი ყოველი იყო, გონიერ-რა ლოცვიდ ლოცვისა მის
მეფისასა მიერ. მოიხსენა მას ყოველიცა მოწყალება
იგი მისისა, და იყვნეს იგი ყოვლი, ვითარ დასასრულ მეფ
მისსა, და მაშინ მოვიდა მეფეთა სახლსა, და ვითარცა
მოიღებდა, და მისად სამ წუხებისა იყოს სამეფო
შინა ზეცისა. ხოლო ღვთისათა არცა თუ არიგვე მე-
ოდენ, გარნა თავადთა სიმდიდრე მიერ შემოსავალ-

ითა რომელსა ჩვეულებს მოთვლიათა კონფედერაციად უწოდს, ნაყენების იცის წესურიგისა თვისისა.
ხოლო მიმყოფრებამან ჟამისამან, რომელი მოსცა ძალი გზის შესცვლილებს ქვეყნისა მთავლობისა, ამისა უმთავრესისათვის შესცვალა — რომელიცა არსებულად ითარიით იყო მიღებ-ად საზოგადოთასა; მერმე სამსამით; მერმე შერე-შერილით; ვიდრემდის შერეულისა ერთ გზის სამე მოეხსენის საზოგა-ელი, და ივიცა ფერად უნდოთ, და არა რაიმე ჯერ არს: რამეთუ მეფისა ფერად ხმელი და მცირე მოლის, რომე-ლი იგი არა რაიმე უხსავლიველებელისა მართებულისა საზრისი იყო მისსა.
ხოლო წყრობ მხნე იგი შეენიერადცა და მიწოსთვალცა, და ქმნილენ უცხოთმოდ ვიდრემდის ვერსადგან უმლოის ძოვნად ცათაშორის მისსა. ამის თვისცა უმთავლესი ჟამი წლისა წყრისა თვის წმიდის, და ხელი რაიმე დამეხის თვა-ლის შემოქმედისანგე მთავლობის წყვდია წარვალსვად, და უმრავლესსა მათგანსა საშინებლად გარნებისა მოცემა-და ვითარცა სახელდებულისაცა დამეხიან, მაშინ მასხურ ექმ-ნიან მას სასმენელნი. დაიცვის იგი განეშორებული თანა ზღვარისა ყოვლისა წმიდათასა. ხოლო ამას ყოვლისა თანა და ლოცვისაცა არა მცირედსა ნაწილსა განიღებდა მისგან; რამეთუ ლამე ყოველი, მას ზედა წარმეგებოდა, და მის ყოვლისაგან ორი ოდენ ჟამი ძილისათვის ჰქონდა.
ხოლო ცხედარი მისი ქვეყანა იყო, და მას ზედა დარეცა-

ლი თვალსი; რამეთუ იცყოდა, ვითარმედ ვგრძნობ მასალის მოვაჭრობა, ვინაიდგან სიცრუვის ქმნა სამეუფო-რისა არა ვეჭვიაო რომელსა ჟამს მასარაკი მოსდევად არს, ვინაიცა მარადის განემზადა თავი თვისი, და მის-თანათა მათ ქალაქშიგლითა, რათა მარადის მიმართო მიღე-სა. ხოლო დაელვა სჯული და დაეცვა კეთილად, რათა განეყენოს სიცრუვისაგან ყოფისა, და ჩვეულებისაგან არა წესიერისა, და სიცილისაგან დაუმჯობესებელისა, და ყოველისაგან გულის სიცრუვისა მიღწესა დამშვიდებე-ლისა. და ეშმაკი ყოველთვე, არა უცხოვებდა რათამცა დრტვინვლობა რამან მე სიბოროტისამან დაიპყრა ცოდვი-სულისა. ამრამელ იგი მეცნიერე მოყრობილი და მოყვარული იყო. თვით ცნობილებდა, და სხვათა მეცადინე-ებისა სლვისა ჯერად ექმნებოდა.
ხოლო რაოდენი დაისხნა მარხვა იგი მისი შერილთა დღეთა, ამისთვის დაისხნა მარხვა კვირიაკისა, ვარნა დაყენებული იქმნა ამისსა ყოვად, მღვდლობისაგან თვისისა; რამეთუ ეცყოდა, ვითარმედ უკეთურსა მარხვა დღესა მას წმიდისა ალდგომისასა სწავლად სხვათა დღეთა, ვინაიცა ირწმუნა, და მიიღის საზოგადო მეფისა და მცირე ზეთი სხმისა, რამეთუ მოციქულისასა შეუ-ლვა მიმდევრობისა რომელი იცყვის, რათა დაუმორჩილე-ნელ წინამძღვარსა ჩვენსა და ვერჩლეთ მათ.
ხოლო სამშე მოყვარება შორისასა შინა, და თვისთა ნამ-

რომლისაგან ნიჭი მოიგებოდა. მოსწრაფებას კითხვისა მიმართ, და გამოიღებს წარყვნილებისასა, და სხვანი სამსა-ვლენი საქმეთა მისთანი, ვინმეცა გამოსთქვამს შემსგავსებ-ბულისა დაჯერებისაგან. რომელნიც ხელნი წერისა, ვითარ-ცა მრავალი გვიწყლო, და წერისა მიერითვე შესაძინელი, საზრდელისა ვლობაგთა განმზადებული იყვნეს.

და კვალად ოდესმე სამოსელი ქმნილი ხელითა მისითა, ხე-ლისა წმიდათასა მიეცემოდა, წმიდათაგან წმიდათა, ვითა-რაცა თქმულ არს.

ხოლო წერისათვის წმიდათა წერილთასა, ესრედვე აქ-ვსნა მოსწრაფებას, ვინათგან ყოველნი წიგნნი საღმრ-თონი ძველნი და ახალნი, სამგზის წარიკითხნის წელიწა-დისა შინა; და ყოველნი რომელნი უმჯობესისა იყვნეს მათ შორის, მარადის ენასა ზედა აქვნ.

და რომელნი იგი ამის ყოველსა უსწავლელთვის არს მისი, რამეთუ არა ოდეს განეშორების მას ზეციერი ხმა ყოვლად, ვინა გამოიღებს რაიმე, არამედ ყოველივე მოსწრა-ფებითა მრავლისათა განიმარ, და დაფარულნი განაცხა-და. ხოლო ზესთა გარდამაცხადებლობა იგი სწავლ-ის მოყვარებისა, აღხელებით მიმართ საქმეთა წარმოვ-ლენდა მას მოსწრაფებითა. და არა რამე იყო საყვედურ-ად აღწერილთა ანუ წერათაგანი, რომელნი არა მოიღე-და ზოგიც ასეთიცა მოიღო, რამეთუ სწავლული იყო იგი ბერძენთაცა ენასა, ესრედ წმიდად და სხვათაგანით,

ვიდრემდის რაიმე შეცდომილებენ, არამედ ვინმეცა წარწყ-მედილ არს, ვითარმედ რომელთა ენა არს შემზადებული მისი.

ხოლო სიმშვიდე მისი მყუდროთა ყოველთა შორის აღუწყვეტებელ იყო სასოებისა ლმობიერად, და ყოვლისა რაიმე ზარახვან ვის; და ყოვლად ოდეს საზრდელს მო-ყვარებისა მოღვაწებისა თვის აღმოსავლ სიტყვა.

ხოლო ქრისტეს მიერ იგი სალმობითა შორის მისსა, ყოვლის ანიჭებინებული იყო სულიერისა მიერ; ვინა-ჲცა მოსაგონებულისა რაოდენ დაცვითა მწვალებელთა-აგანნი, არა ხოლო ვერ მძლეობდ ეპქსენებოდეს ნებასა მის-სა, არამედ არცა სიმშვიდესა ზედა, რომ ენითა თქმად იყოს იღებდა სახელსა მისსა. ვინაჲმედ უმრავლეს თქმად შეეძლოს ღვთისა მიერ იგი, ვი-თარმედ არა მოეგებოდა სახელები მათი ზეცისა წი-გნთა.

ხოლო ეგზნებოდა იგი სულითა ძალისებრ, და მე-ნაე შეიწყალებდა ყოველთა არა სხვისა მრავალნი შესხმ-ებს ქრისტეს ეკლესიისა; და ყოველს იგინი მივლიდ თვისისა ცნობისა სიწმიდისა; ვინაჲცა სიტყვითა და მოქცევითა-ცა ნიჭებითა, მრავალნი უმეცარნი მამათაგან, და მრა-ვალნი ქალნი დედათაგან, მონაზონებად მიიყვანნა.

დაკვალად ეგზნებოდა ყოველი სამოთხესველთა და კეთილ-თა შესახურთა მიმართ, და მრავალთა მართალთა საწინამძღ-ნოებასა მოეწოდებოდა, რომელთა იგი შემდგომად მე-

სოფლისა დაუტევებიან თვისი ცოლშვილება და შეუდგიან მას. ქრისტიანეთა სანატრელი იგი მეუდაბნოე ბრძენ, და მეუ-ნიერი მონაზონებმა, სულის კაცთასა. და მიერითგან სხვა-ნა მოლოდინებისა ხელით უზრდიდა, და დაუძლურებელი მოთმინება აჩვენა მან შინა, რამეთუ კლდემანსა რასმე მე-ლიანისა შეეყუნა, ნამდვილად ქადაგებსა, რომელი ეკლ-ესიამეტეველი იყო მან შინა დღეთა ალმასითგანი; ხოლო ნივთიერით ქადაგებ არა აქვნდა ლოდნე მიქც-ეულ მარტოდ გინა მართლმსაჯულ დადგეცვალე მისად მეუ-რე სასოებელი რომელსა მიერ მისცემდა და მოილებდა სიცოცხლსა.

ხოლო დღეს მისი მოსავლოებელ მეგრელ მისა, რამეთუ იგიცა თვსნ მიცემული იყო მცხოვრებსა მისსა, და სახელ-ცა მოქმედებისა, გარნა არა ლოცვითად შეემთხვია მას; არამედ იღვაწებოდა თვით, გინა სამშობლოთა სიცოცხლეთა ზრახ-ვენ, არა აღიარებელად მისდგებოდა მას, არამედ სიცოცხლე ეყვნა, ვერვინ არა სძიებელ ყვნა, საქმე იგი საყდრისა: ესრეთ სხ-ვისა ყოველსა თვსა, და მოუნებებელსაცა ეძლია, რომელსა მიერ ეწოდა სასოებელი შეემინა დღესაც მისმან და მიერ ღირსად მადლობა შესწირა ღვთისა, ეგრეთ მოიქცა, და დიდად მადლობა შესწირა ღვთისა, რამეთუ ესე ვითარი ნაყოფი შეეწირა მოციქულსა მისისაგ-ან. და რაჟამს სხვათა არს მისა, ყოველსავე წარმოთქმა რამეთუ ჰგავს ნაყოფსა ყოფილსა ქრისტესა, სიმდიდრე იგი გონებისა მისისა, ვინაცგან ეძლევა სიწმიდით ცხოვ-

რებისა, ვითარცა იგი ვერცვინ კაცთაგანი სხვა; და ესრეთ მღვდელი გონება მიეცა, ვითარცა ვერცვინ სხვასა ცხო-ვრებით და არა წმიდათაგანსა.

ქრისტე ყოვლად იღვაწა რაჲ შვიდი წელი აღვილსა მას, გულის მოსცემდა მას უწმიდესისა მცხოვრებელთათვის, რა-მეთუ იქმოდა ვითარცა ჯვარსა მისსა, არა დაკლებად წმიდათა მათ აღვილთაგან, არამედ იერუსალიმისა ხილ-ვა, და მუნ შინა ქმნილთა ყოველთა სასწაულებათა მოხილვა და თაყუანისცემა.

ლოცვა რაჲ განიზრახა, ზღვამან შეიწყნარა იგი თვსა ღელ-ვით მისით და ანანიაწყვეთისა, და კეთილსა შემთხვევასა ნავითა სლვასა, ამისთვისცა მუნ აღესრულა მიიწევ-ნა, რომელ არს ქალაქი ფინიკიისა, რომელსა სიყრმით სა-უბრისათვის აქვნდა ნეტარსა კირილეს; ამისა მივიდნ ლისანი იგი, და მისთანა ახალნი სხვა უფროსნი ქმნუ-ლი მღვდლისა წინაშე მეტყველებისა სახელითა ითქ-მოდა, და თვსა წარსვლისა გზისა ცხოვრებისა მოხილვისა მისგან.

ქველად მივიდნ ნავსა და მივიდოდნ წმიდათა მათ ადგილთა; ხოლო არა რაჲ აქვნდა ნავსა შინა თვინიერ საზრდო-თა სამხედროსა, და რომელნი მეგობრად იყო მას ღვთისმშობელი მათ, რამეთუ ენება რათა იყვნეს თვსა შეეწეოდნენ გემ-სვლასა, და ვითარცა ნავისაგან განვიდნ სხვა შემთხვევა-ლისას მღვდელი; და აღდგა რა სნებისაგან, განკვირდა

ყოველისა საფლავად სამეუფოდ მიისწრაფა და თაყვანის-
სცა მას. და მეფე წარვიდა სხვათა სალოცველთა ხილ-
ვად, და ისარგებლა საყდართა, რჩევისა უკვე მათ, რომელნი
წარჩინებულ იყვნეს მღვდელთა მიერ, და აღმოირჩია
რომელნი იგი გონიერ იყვნეს მეტყველებითა, რათა ნაყ-
ოფი სარგებელისა მიიღოს მათ მეფე.
ხოლო სასახლის ეკლესიაში მიიღებდა, ვითარ ოდეს იგი
იყო ლოცვაზე, და ხელითა მიჰმადლებდა მას, რომელსა იგი
იქმნ ქარაქალოს. და ვითარცა შემწყნარებელს შევიდეს იგი
საფლავსა მას განმარტოვებულებელის აღდგომისასა, და
დასხმიან რაჲ მეფენი, დაადგინეს მონაზონ, და ... გა-
ნამზადებელი ლოცვა მისი ლამე ყოველ, ვედრებელ მეფე-
იან მუნ მეფენი, გულთმანი საყდართა, და ვითარცა ...-
ასრულებს მათ გულობა იგი, შემდგომ მეფისგან განაყენ-
ებისათვის თვისით მიერით.
ხოლო ვითარცა ... თქმულ არს ჩემ მეფე, ვითარ-
მედ მცირედი რამე ნაწილი სამღდელოსა დამთომილ იყო
მათდა რომელ, ამისთვისცა არწმუნეს ვისმე სარწმუნოთ-
ვანსა, რათა განსცადოს იგი, რომელმან იგი განყიდა, და
ოქროი იგი წარმოსცა მათდა იერუსალიმს. ხოლო მათ
ჩვეულების ებრისა მის მთისა კაცთა მოყვასებისა ყვეს, და
იგიცა მეცნიერებელთა განყუყვეს. და დაყვეს მუნ ჟამი რაოდ-
დენიმე. და ვინაიდგან ხელვიდა მელანია ლოცვა თვისსა სა-
ვედრებითა და წყლითა სიმრავლითა დამამშვიდებელისა, ამისთვისცა

იგი მუნვე დასდგებს; და ევედრა რათა სენაკი განუმზა-
დოს მას მთისა ზეთის-ხილთასა.
ხოლო თვით წარვიდა ეგვიპტედ ანტონიანთაერთ, რათა
მოიხილონ წმიდანი ადგილნი, და მუნ მყოფნიცა გლ-
ახაკნი იხილნეს კეთილთა თვისთა.
და ესრეთ მიიწინეს რაჲ მუნ ყოველნი ჩვეულებისაებრ
რომლისათვის იგი მისრულ იყვნეს მიმოსვლისა და მოხი-
ლვისა წმიდათა კაცთასა. ხოლო მივიდეს სენაკსა ერთსა,
რომელსა შინა მკვიდრ იყო კაცი დიდად განთქმული მო-
ღვაწებითა და სახელი მისი თეკლაფონ, რომელსა ეკვე-
დრებოდეს იგინი, რათა მანცა მიიღოს, ვითარ იგი
მისცემდეს სხვათა; და იგი არა ისმენდა. მაშინ მელანია
რასა არა იქმოდა, რათამცა ვითარ არწმუნა კაცსა
მას მიღებად რამე. და ვითარცა ვერ არწმუნა ყო-
ლონის ძიება რომელი განცხადებულად უმეასჩინებს,
ობოლაკე მათ ნებისა ყოვლადშეუძლებლობისა და სიმცხოვ-
ნისა რომელი აქვნდა, ერისა მის ქმნად ქვეყნის მოქმედ-
ებისა; და მეოხისა, არა რაჲსა მიღებად ყოვლისთვისთა-
ანისა.
რამეთუ მიმოვლით სენაკი მისი ლიხმან მელანია,
და ეძიებდა შუკუმჩქარს რაიმე, და ვერა რაჲ პოვა მას
შინა, თვინიერ ზეთი ერთი, და მცირე საწირავი რო-
მელსა შინა იდვა მარილი. ჰპოვაცა მან, მას მარილსა
შინა დამალა ორასოდენი ნაწილი ოქროისა, ხოლო

16

ფარაულისა; და მიწჳსაგან იისოფა მეროისაგან ლოცვა, და მიიღო რა სიბრძნით განვიდა. ჟამსა ამასა ერთ-ლონის მიჯრისაგან, რომელი ჰყო სიბრძნით, რამეთუ წმიდამან მან კაცმან ცნა ესე, და რაოდენ ემძლო. სიბრძნისმან, და მორჩილი ხმა უყო მას, და დაუყენა. ამისა შემდგომად ხელითა უჩვენა მას ოქრო იგი და ეტყოდა მას: ვითარმედ არაა მაქვს მიზეზი რომლისათვის ვიხმიო ესე! ხოლო ნეტარი მელანია ეტყოდა: ვითარმედ: დიდ ცათა შენ არს, არამედ სხვასა ვისმე ეხმარებოდის? და წმიდა იგი მიუგებდა, ვითარმედ: არა არს აქა მოხოვეველი, რამეთუ მიუცემ არს აღვილი ესე; და ყოვლისა უდაბნო, ვითარ ესე ხედავ. და ვითარცა, არცა ერთი ირწმუნა მან, კვალად მიიღება.– მერმე შეისმინა მერმან ოქროი იგი წყალისა– და ერთი კვალად იქცა.
ხოლო იმეცნოდეს ნეტარნი იგი მეუდაბნოენი, სხვათაცა ესე ვითარისა მრავალთა ხილვასა, რომელთა ყოვლადავე დაუტევა თავი თვისი; რათა არცაღა ხელთა მიიღონ; და ეწოდებოდეს მას ღმრთისმოყვარე, ვითარცა ვინ ეჰლეწონ გვამსა იქცეოდისა, და სხვათა წმიდათა მამათასა.
ესრეთ უკვე აღივსნეს რა სავსებელობასა მიერ ეგვიპტელთასა, კვალადვე მივიდეს ალექსანდრიად, და მერმედ შეემთხვივნეს მყუდროთა მათ კაცთა წმიდათა და ღირსთა და მრავალთა; და მიერ წარვიდეს მთასა

რომელსა ნიტრიისა ეწოდების, რომელსა შინა მიემთხვივნეს მყუდროთა მათ კაცთა, სათნოებით მოღვაწეეთა, და ვითარცა თაყუანისცემითა მათ მიერ შეიკრიბნეს ყოველი ყვავილი სათნოებათა; და კვალად იქცეს იერუსალიმად, აღსავსენი კეთილთა მიერ.
ხოლო განმზადებულ იყო სენაკი იგი მელანიასი მთასა ზეთის ხილთასა, ვითარ იგი მუნ უკვე დაემკვიდრა, და შეაყენა თავი თვისი მელანია სენაკსა იწრომსა; და დაყოვნა თავსა თვისსა სამყოფთა, რათა არცა მან იხილოს ვინმე, არცა მისსა მივიდეს ვინმე-გარნა ერისა შემდეგუელისა შინა მხოლოდ დედა მისი და დასწყლიერი ძმა მისი პავლიანე. დაყო რაჲ აქ სენაკსა შინა მელანია ათოთხმეტ წელ, ხოლო დედა ღ ი რ ს ი ს ა კეთილითა ს ა ს ო ე ბ ი თ ა ა ლ ბ ი ნ ი ა მ ი ი ც ვ ა ლ ა .– რომელი იგი მრავლითა ჟამითგან აღეზარდა, და აღსავსე ზეთობითა და რომაულითა ღონებითა, უკუნისამყოფლისა სიმდაბლისა მიიყვანა; რათა ესრეთ უმეტესს სიმდაბლისა აღიყვანოს.
ამას ესე ვითარსა უმეტეს საცხოვრებლისა, და ყოვლადაიწროსა ცხოვრებასა შინა შეყენებითა დაადგინა ღირსი მელანია ათოთხმეტ წელ. ხოლო მიიცვალა რა დედა მისი, და დაეფლა მას, ვითარცა შევჰფარდა, ცრემლითა ფსალმუნების ლოცვებითა, და დამარხა. მერმითგან

სხვასა სენსა შეეყენა წელიწად ერთ, რომელი იყო ყო-
ვლად მწარე, და სხვითა ფრიადითა მსგავსი ქრისტესისა,
რომელსა შინა განამრავლნა გლოვა, და მარხვა და მოღ-
ვაწება.
ხოლო ამისსა შემდგომად, ვითარცა განითქვა სახელი
მისი ყოველთა კერძო, და მრავალნი მოვიდოდეს მასსა, რო-
მელთა მიერ შეკრბა მის თანა კრებული ქალწულთა, ყოვლა-
ვლის ოლხმიადა(?) თანა, რომელთა არა ხოლო ქა-
ლწულთა, არამედ მრავალთა ბერთველ ... ცხო-
ვრებულთაცა.
განიყვანა სამხოლოოდ საცხოვნებელად
სხვათა, და აღაშენა მონასტერი, შემდგომ ხსენებულთა
ქალწულთა და სხვათა მრავალთა მონაზონთა ცხოვრ-
ებათა თვის; და განისწავლებოდნენ მის
მიერ ღვთის სათნო ცხოვრებითა და
ძალად ძალადთა სათნოებათა მოქმედებად
დათვით ყოველთა
მხევლებისა სახესა აჩვენებდა მათ შორის, და ვერცა
განსწავლებდა იგინი, სიყვარულად მისსა მიმართ, და სა-
ღმრთო მისცა მათ სახე სიმდაბლისა. და მოაგონებდა იგი
მოყვარულთა სხვათა, რომელი სიტყვითა და საქმით სხვათა
უფროსთაგან იყო; რათა მან აქონდეს სახე ღვთისმსახურებისა და
ოჟვლებისა მათ ზედა, ხოლო მელანია იყოს მსახურებ-
ითა მხევალი, და კვალად მოყვასობითა ღმრთ ყოველთა.—

და უკეთუ ოდესმე დაუმძიმდის ვის წინამძღვრისა მიერ
კანონი მარხვისა, და ცვივრითა უჩნდის; ჰმა ფუვის მას ნუ-
გეშინის მცემელად ნელცვარი იგი. რამეთუ სიტყვისა მის
წყალობითა მოადნის. და უკეთუ მოუძლურებული არს
მარხვითა, დაარიგებად მათ ყოველთავე, დაულევის მას
ყოველივე სასმარი ქამისა ცხელისა ზედა. ხოლო მან
ძოვის რაჟამ არა უმეტესი იქმნის, თუ ვის უქმნის იგი;
და ესხოვოს სიმდიდრის, ნუგეშინის იყოს, და მისსა მიმა-
რთ სიყვარული უფროსის აღადგინის. ქსნიდ სიბრძ-
ნით იქცეოდა მათ თანა, და ასწავებდა მათ და ეტყო-
და: არა ხოლო ხორცთა სიწმიდე სამკვიდრელ არს, არა-
მედ უფრო არს სულისაცა განწმედა გულის სიტყვათაგ-
ან ბოროტისა მოყვასისათა.
ამისსა შემდგომად ეტყვის მათ ღმრთეებისა თვის-
შეუძლებისათა, რათა არა მოწყინდე იყვნენ; და რათა
რაჟამს ილოცვიდენ, არა ბაგეთა მხოლოდ, არამედ ერთ-
ისად უფროსად გულის სიტყვათა ყოველთა კერძო
შემოკრებით და განზრახვა ოქმულთა მათ თანა შე-
რთებით. რომელისა თვისცა ქსნიდ ეტყოდა; ვითა-
რმედ უეჭველ არს ღვთისა მიერ ისმინე კეთილისა, და არა
მისწრაფებითა ლოცვისა ილოცვიდეს.
დამკვიდრებულ მოყვასისა წინადგომილ ვიყვნეთ სახითა
და სახიერებითა, და ყოვლითა კერძო ჩვენებითა კრძა-
ლულებითა მდგომარე ვართ. — ხოლო მოიწყლებო-

დით რა მეფეს უკუღლავენს დასამრჩენელის, არა ლოცვი-
სი ვერსმის ჩამით ღვთის ძალეობის მისთვის მეფეებ-
ის, და გარდამეცემულისა მისთვის სახეირებისა .
და ამის რა დღეშისათვის ქხრით ეჩრისხის .
ჭველად იქმნის ღვდის მამარით სათნოებათასა, და თქვენ:
ამათ არს ყოველი დაცულ თვინიერ სიყვარულისა ,
რომლისათვის სხვაცა მრავალი არს ნიჭეუ, და ყოვ-
ლეცეს ესე, ვითარმცა სხვასა ყოველსა ზედა მსგავს-
ება ჩვენი ძალი ყოვ ზიარებისა მის: ვითარ იგი არს
მარხვა და მლოცველობა, და რაოდენნი სხუანი მისი
იქმნებიან; რამეთუ ამის ყოვლისა ზესთა არს ბუნე-
ბა მისი; და არა რაჲთ ესე ვითარიათ იმდიდრეს ოდენ-
ცა .
ხოლო სიმდაბლესა და სიყვარულსა ვერა რაჲთ
ყოფის გვეზიარებით ჩვენ, რაოდენ ბნელი ნათელსა;
და სიმართლეც სათნოებასა. ვინაჲცა თვით ბუნება
წინა-აღმდეგომი აქვს ამისა, შემარცხვენს და ჰყოფს
მორჩილებას; რომლისა მიერ ნათლისა წილ ბნელი იქ-
მნა სიწყვდიადიმე.
ამას ყოველსა თანა, და პირველად გვირჩევს მართალთა
სასწაულება დაყუდ შეუძლებელად და შეუძლებელ-
ლად, რამეთუ რომლისა ყოველითავე წესიერებით, და
ამას ზედა საეჭველ იყოს, ესე ვითარი თავისანი მათ ყო-
ველთასა და ყოველთა უპირატესისაგან ზეშთაღ არს .

ხოლო ვინაითგან ხედვიდა ნეტარი იგი მრავალთა მათ
ღვაწლთაგანთა ყოვლითა მოსწრაფებითა მიდევნებულთა
მარხვისათა რათა მას მიერ იდიდნენ მხოლოდ, და სხვათა
ყოველთა სათნოებათა ულებ მყოფელად.— ესე ვითარი სა-
ზე წინა დაყუდვა· მათ და რქვა: ვითარმედ სული მსგავსი
არს სხეულისა, და მას მიერ ქმნილნი სათნოებანი სამ-
ოსელისა სამხლოსა, თითოეული თითოეულისა ნაწი-
ლისა გვამისასა განმამშვენებელ არს .
ხოლო მარხვა თუალთა სამკაული არს; და ვითარცა
იგი უხმს ყოველითავე სამკაულითა შემკობისავე თანა
ყოველისა გვამისა და თვალთაცა შემკობა. ეგრეთვე
სულსა სხვათა ყოველთა სათნოებათა თანა უხმს მო-
გებაცა მარხვისა . ხოლო ჭეშმარიტად უკეთუ მარხვ-
ისათვის მოსწრაფეთ იყოს ოდენ, და სხვანი სათნოება-
ნი უგულებელს ჰქმნნეს, არარას სხვასა მსგავს არს
სული ესე ვითარისა მის, თვინიერ სხვათა ქორწილად
მიმსგავსებისა, რომელნიმანი თუალნი ოდენ შემკულ იყ-
ვნიან, და სხვა ყოველი გვამი შიშველ და უშვენი.
ამას აწ უწყებენ მათ ყოველთა სათნოებათა მოყუარე-
ათვის . ხოლო მართლებისა და უხუცესის სიჭაბუკის
რჩმუნებისათვის, ესრეთ ეტყვიან. ვითარმედ ამა ესეთა
ხოვლითასა შენის აღლევების ესე და მეყვე რჩე-
ბული არს მეფე, და მსახურად მსახური: და უკეთუ
ინებო განქარვებად სახელი მეფისა, მისთანა განაქარვ-

ნი ჭეშნიცა; და შეძლევნება თანა სახელითასა შეიმეცნიან
საქმენიცა.
ქველად ამათ თანა სხვაცა სახე მოძღვრის ობლობისა
მათდა იგავთსახმედ ოდესმე მიეგებმეოდა ლოდთა ბერძენ-
გვნის ეროვნისა, რათა იქმნეს მოწაფე მისსა. ხოლო
ბერმან აღიარებელთათვისცა უჩვენა, თუ ვითარი სახე აქმს
ქონებად მოწაფეთა. აღმოაჩინა მამამან მან, რაოდენ ეძლოს
ცემად გონებად მეგულის რისამე, რომელი აღმატეთ თეზ-
ული იყო მახლობელად მათსა. და ვითარცა იყო მწიგნ-
ან მან. ვითხვიდა ბერი, ვითარცა სიტყვა ყოვლად მეგულებ-
ან მან ცემისა და გონებისა მისთვის. და მან მიუგო-
ვითარმედ არს. ჰკითხა ბერმან აღმოაჩინა უმეტეს
ცემა და გონება მისი. და ვითარცა იყო ესე სამგზის. და მე-
გლი იგი მეგულისხმე ექმნა, ყოველ და ყოვლითურთ.
მაშინ ბერმან რქუა მამასა მას: ვითარცა შენ მიეც ვერ ეს-
რეთ თავს იდება, და არა რაისა სიტყვისა ეძიებ, ვითარ-
იგი იყო მეგულმან მან ყოვლისავე ზედა შეურაცხებასა.
მორჩილებაი ესევე იყოს დიდებულებად ჩვენ თანა, და ჩვენ
მოძღვრისა სწავლისა მიღებად, ხოლო ვითარცა არს, ყო-
ვლადვე ნუ თავისისა მახლობელობასა ჩვენსა.
ესეცა და ესე ვითარნი ერთად აღწერებული ლოცვანი იგი ქველწ-
ულთა მათ, და ერთობად ყოვლისავე სათნოებათა თითოე-
ულად სიტყვით განმარტებიდეს, და ერთითგან ყოველი მათ
ცნობად სასურველსა თითოეულისასა, თუ რაბამი

შესაბრალებელი აქუს ქონებასა მათსა, ანუ ვითარი დაჭირ-
ვება განხვევებისა მათგან.
ამისსა შემდგომად ეკკლესია აღიყვანეს მათ შესაწირავად
სალმობითისა მსხვერპლისა; და განამზადეს მან მისდა და-
ხმითა წმიდათა ნაწილითა, წინასწარ მეტყველისა
ელისეს ზაქარიასითა, და პირველ მოწამისა სტეფანესი-
თა, და მათ თანა წმიდათა ორმეოცთა ქრისტეს -
მოწამეთასა.
ამისმე რაჲღა ნებავს სიტყვასა ამისთვისგან აღწე-
ებად, გარნა თუ ესე. რამეთუ ავრინიანე ხოლოცაიეღ-
ად უკვე ქმარი მისი, ხოლო სულითა მმად მისსა
შეერთებილი ქვეყანისათა ამათ განეყო, და ზეცისა
განსასვენებელთა მიმართ მიიცვალა. ვინაიცა
ღირსსა მელანიას ეყუდა ვითარმედ, მისიცა აღსას-
რული მოახლოებული არს; და უფროისღა ღვაწლ-
თა მიზეზ იყო საქმე იგი. მარადის იყოფოდის მო-
ნაზონ ეკკლესიისა, და უმეტეს განავრცო მარხვა
და ყოველი მოღვაწებები, და ეგრეთ დაადგრა ოთხ
წელ. ამისსა შემდგომად გულმან უთხრა აღ-
შენებად მონასტერისა მამათასა; გარნა ულონონოებს
სახმარისა აყენებდა გული მოძღვრინებასა მისსა, არ-
ამედ ვინაითგან ყოვლისავე შეუძლებელისა ყოფითგან,
შემძლებელ არს ღმერთი; ესეცა ულონონოებს დაბ-
სნა. რამეთუ კაცმან ვინმე გარდაცემულმან სიმ-

დიდებითა და სახმრითა, მისცა ნებართვა მან ოქრო-ფერიად დიდი სიმდიდრითა, რომლისა მიერ განმართავა იგი მისი საქმე იქმნა, და წმიდა იგი მონასტერი აღ-შენა, და შეკრიბნა მან შინა ქალნი, რომელნი საზ-არი იყვნეს და მომხსენებელ ნებისა მისისა.

ხოლო განთავისუფლდა რაჟამს შრომისა ამისგან, სხვ-ათან ყმეცნებათ შრომათან ხელით იდვა იგი, და მეზ-ვრობამან ერმელმან. რამეთუ მოიწია მისსა წიგნ-ები ვულობიანე დედის მამის მისის, რომელი იგი ჟამსა მას ეპარხოსი იყო რომთა ქალაქისა, და მოვლინებულ იყო იგი მიზნისცემად მოციქულად წინა-შე ევდოკია დედოფლისა.

ხოლო წიგნნი მისნი, ამას საცნაურ ყოფდეს, ვითა-რამედ მრავლითა ჟამითგან საყვარელ არს იგი სილვ-ად წმიდისა; და მისცა სწრაფად ხილვა დედის მამის მისისა, რათა მოაქციოს იგი წარმართობისაგან, რომელითა შეპყრობილ იყო იგი ძნელელითგან.

ხოლო კვალად გული ეწყოდა, ვითარმედ არა უკვე არს იყოს ნება ღვთისა წარსლვისა მისსა; ამისთვი-სცა განამზადა ვითარმე მონაზონთა საქმისა მისთვის, და ვითარცა შეუდგა მათგან წარსლვად; გამოვიდა იერუსალიმით ნებართ იგი, და ვიდრეცა მივიდოდის ყოველთა ქალაქთა სოფელთა, დიდი პატივი და კე-თილი მისახურება მიეგებოდა ყოველთა მიერ,

რამეთუ მღვდელნი და მღვდელთ-მთავარნი ქალაქ-ისანი, არა მცირედ პატივისა წინა უყოფდეს. ხოლო დიდნი ქალწულნი, და ჩამოდენნი წარჩინებულ იყ-ვნეს მონაზონებისა შინა, თაყვანისცემდეს და მოიკ-ითხვიდეს, და ვითარცა ზეცით მომავალსა ეგრ-ეთ ხედვიდეს.

და ვითარცა მიიწია ქალკიდონს, და კიდეს ზღვისა-სა, შეყვარებულ იყო და განკრძალულ, და შემოთ-ვლინა შესვლა სამეფოსა ქალაქსა, დაუყოვნებლად მოე-გებნით ცხოვრებულისა, და ყოველადვე დიდებულებით განკრძალულისა, რომელი მრავლითა ჟამითგან გან-ყენებულ იყო მეფეთათვის ქალაქისათა.

ამან ყოვლისათვის მოუწოდა ნებართ იგი და შეყვარ-ებულ იყო, და ეგრეთ დაივანა სამარხვილისა შინა, ყოვლადქებულისა ევფემიასსა, რომელსა შინა არა იყო, ჟამსა ოდენ შეგულიანებისა, გამოუთქმელი ხარ-ებე, და არა მცირედი სულიერებას მიეცა მან მო-წამემან, და სიცხოვრებითა ვითარცა მოყვრობელებითა.

ხოლო განსრულდა, განმეორებულ იყო დარბაი იგი და ყმინ, და მყის განვლო ზღვა, და შევიდა მიზნისცემად, და შეწყნარებულ იქმნა კარსა მიერ წარ-ჩინებულისა, და ყოველთა კეთილ სახეისა, რომ-ლისა სახელი ლავსო, რომელი იგი აღსრულ იყო პატივსა პრეპოზიტობისასა.

ხოლო ოდეს დღეს ძმა თვისი ვულოსიანე შეპყრ-
ობილი სენითა მძიმითა, რომელმან იგი იხილა რაჲ
სახე ნეცვალისა მის განკვირდა სიმხნელისათვის, და სა-
ცნობელად შეცვალებისა მისისა თვის: რამეთუ ყო-
ვლად დაჭკნობილ იყო იგი მარხვითა. ამისთვის ხმა
ყო, და სთქუა: ეჲა მელანია საყვარელო, ვითარსა-
ლა გხედავ შენ ვითარითმარსაგან !? ხოლო ნეტა-
რმან ოდეს რაჲ მიზეზი საცნობელისა, მიუგო, და რქუა:
ჩუენცა და შენცა განსწავლული ჰ საყვარელო დედის
ძმაო! და მოელე სახე ყოფადისა კეთილისა. რამეთუ
მე არამცა ვიღებ იგი ლიდებს შეყრილს მექმნა, არა-
ცა სიმდიდრე დამეცვეა; არცამცა სარწმუნო ვიყო, შე-
ყრილს მექმნენ; უკეთუმცა არა მეწრთუნა ცხორება-
სა ამის ყოვლისა, შემდგომად მეორედისა მო-
ლვიძა. და არა ხოლო თავისა თვისისაგან, არამედ სხვა-
თაცა მრავალთა სახეთა აღწერებდა მას, და მოსწრა-
თუ იქმნა შემდგომად მისთა მათ მორწმუნისა სჯულისა სი-
მძიმეთა. ამას ყოველსა თანა მოღვაწეებ თვისსა ალმ-
რის ნეცვარი მთავარი [illegible] [illegible], რომელიც იყო-
ყოფს მას [illegible] სახლთა [illegible]. რომელიცა იგი
მიგიდა მისსა, და თანა ღვთისთა [illegible] მელანიასთა,
მიიხილვიდა მას ღვთის მსახურებასა; და ვერ [illegible] მეუე-
თანა მოღვაწე იყო სახლსა მის; [illegible] [illegible]
ვულოსიანისა; შემდგომად ღვთის მსახურებასა მის-

ღვთისა მისისა ჯდა იცრემლა, ვითარმედ: უკეთუმცა არქვნ-
დეს ყოველსა რომლისა სამნი კაცნი იყვნენ ვითარნი, არცა-
ღამცა სახელი ქრისტე მსახურისა ისმოდა მის ქალაქს;
არამედ იყო უკუნისამდე.
ხოლო მამან ძმისა მის აწ [illegible] რაჲ პულოხსიანენსგან ღი-
რსმან მელანია, ვითარმედ მეფეცა აღმოიყვანოს, რაჲ-
მეუნებად მისსა მოქცევისა თვის. შეწირა ნუ უკვე იმ-
ყოფმად შეერთებული ნათლისღებას იგი, და ამისთვის და-
აყენეს სასოებისა, ვითარცა არა ნებითა ქმნილისა-
თვის. ვინაიცა ამით მიზეზითა, დაამცადა სხვათა მიუყ-
ვანება თანა შეწირვად, არამედ თავი თვისი ქმნა იყო მზრუ-
ნველად საქმისა მის. და არწმუნა მას განყენება ქრისტე მსა-
ხურებისაგან და აღსარება ქრისტიანობისა.
ამას თანა კვალად, არცა ამას ზედა ყოვლად იქმნა ღირსი
მელანია. რამეთუ მის ჟამსა ოდენ აღმოიცენდებულ იყო
მარადეული წყალება ნაწყალობისა, და მრავალთა მას მიერ
შეიცოდნებოდა, უკეთუ იგი [illegible] [illegible].
ხოლო ნეტარმან მან წყობა ყო მისსა მამასთა, და ცრემლ
ყო დიდად მიება იგი, და აღმოსავლეთი ვიდრე დასავლეთა-
მდე, მიუგზავნა მათ წყალობისა მისთვის, რომელნი-
ცა [illegible] [illegible] და მრავალთა შეცოდებულთა არწმუ-
ნებდა და მოაქცევდა.
ვინაიცა არა თავს იდვა მორწმუნემან მან ძლიერება თვ-
ისი, არამედ მამაკაცად შეიცვალა თავი თვისი, და სიწყა-

ღირსეულად შემოსილი სამოსლითა მღვდელთა სამღვდე-
ლოთა, წარმოუდგა მას ნაზარეთს, და მოხილეცა ექა-
ლოცა მას და ეკურთხა, ვითარმედ: აჰა განვლენია გუ-
ლი მეფისა და მახლობელთა მისთა შენდა მომართ, და ხსნ-
ილ შეგინდვენ იგინი. ამისა შემდგომად საწყალობე-
ლითა ალერსიანობითა ვყო განხილვა შენი ცხოვრებისა-
გან, მოხილეცათა სალმობათა შემთხვევითა.
ხოლო ნეტარმან მან გულის-ხმა-ყო მზაკვარება იგი
უკეთურისა მეფისა. და მოუწოდა მას ზედა მმართებს
მას ზედა საყვედელსა, სახელსა ქრისტესსა; და მყის
უჩინო-ყო ბილწი იგი. ამისა შემდგომად, მოუწოდა მღ-
ვდელსა მას, რომელი იგი მისთანა იყო-მყოფობდა; და იწყო
თხრობად მისსა, რაჲ იგი იხილა და ესმა; და მყის შეუძ-
რწუნებელ იქმნა იგი ცრემლითა წყლითა, ევედრებოდა ნასაცრე-
ულ, ვიდრემდის ყოველად უსმინა იქმნა; და ალარა ვისსა
საეჭველ იყო, ვითარმედ არა განცხადებული წყალობა
არს წინა ალმდეგომისა.
ქრისტე უკვე ცრემლისა მის შინა დაყო ექვსი დღე; და
მაშინ ოქმადერს იქმნის სალმობა იგი, რამეს მას შინა,
რომელსა შინა ეხილვა მავი იგი, და აღმოიღებ მის მოყრ-
შინებანი იგი.
და ვითარცა მოიწია დღე მეშვიდე, დასასრულისა იგი
განცდელებათა მისთა; მოიწია ვინმე მისსა, რომელი
ეთხრობდა სიკვდილისა დღის მისისა მისისასა, ვითარმედ

მახლობელ არს იგი აღმოსვლისა სულისასა. ხოლო მან
ესე რა ესმა, ყოვლად ვერ შეძლებელ იყო შემდგომად ცრე-
მლისასა წყლითა მისითასა, გარნა ცრემლითვე ზე-
ლითა სხვათა, წარვიდა მისსა: რამეთუ მეწყსერ
იყო, არამედ სიკვდილისათვის მისისა, არამედ რამე-
თუ სულითა მოკვლებულ, ვინაიდგან არა მიეღო ჯვა-
რით წმიდა ნათლის-ღება.
ხოლო ვიდრე იგი მივიდოდა, დაემთხვია ვინმე სხვა და
უთხრა ვითარმედ, შეყოლისიანმე ნათელ იღო, და ეგრე-
თად გვემეს შენ არსებულად და არა გარაყეს. და ვინ-
აითგან ესმა შენთვის, ვითარმედ სენითა მძიმითა შე-
პყრობილ ხარ, სხვისა ვისმე მოუწოდა და იგი იხმა
წინამძღვრად დაღირს იქმნა წმიდისა ნათლისღებისა.
ქრისტე რა ესმა ღირსსა მას, მყის ცრემლით თვისა სულისა-
თა დამსხნა მისი სალმობაცა ხორციელი, და აღვილი
იგი სარცხლისა მისისა უჭირველ იყო, და ფეხნი მავალ,
და ზოგადი იგი მშრომელი ყოველთა სარცხვენელეულ.
ვინაიცა ნიშანი ჯერის თვისითა ფეხისითა წარვლო, და მე-
ორეთველნი იგი მისნი ცხოვრებისა წილ ხელთა ზეცად
აღაპყრობდეს, და ღმერთსა ადიდებდეს.
და ვითარცა მოიწია იგი ლელის მისისა თვისისა, და სიაც-
ყვით ნეკროზინის ცემდა მას; და ეგრეთად ახმარინ-მედე-
ყველა სულისათვის, და ღმერთისა ცხოვრებისათვის; და
მხიარულება ღვთისა მიმართ სასოებით წარგზავნა იგი

და მისცა მას კეთილი იგი საგზალი ცხოვრებისანი ხორ-
ცი და სისხლი ქრისტესი: და ესრეთ მცველად შე-
ლოცვილად მარადის ყო იგი; და ესე ესრეთ განვლო მის
მიერ, ამით და ესე ვითარითა სახითა. ხოლო თვით
დაყვნა მათ არა მრავალნი დღენი, და მეორისა მიერ
ჟამსა მრავალთა სარგებელ ეყო; და ყოვლადწმიდისა სხვა-
თასა ღმრთისასა და მეუფესა თვისისა, რამეთუ ყოვ-
ლისადაცა მოიქცნეს იყვნეს იგინი ჯურღმულისა, ვითარცა
ყომეცცებითა დიდებითა საუკუნოისათა მოღვაწენი
სულითა.

და ესე რა კეთილად და ღვთის მოყვარებითა განვლო,
განემზადა ქალაქით, რამეთუ ფრიად სწორმედ მას ხუ-
რვილი დაყუდებისა, და მოიხსენებოდა წმიდათა მათ
ადგილთა თვის.

ხოლო დაემთხვია მაშინ ჟამი ზამთრისა, და ფრიად
თოვლი გარდამოსრულ იყო, და ქარნი ქროდეს ფიცხელნი
და ძნიად მოსათმენელნი. გარნა წმიდა იგი ამას ყოველ-
სა და სიმყარესაცა ჭაბუკისა თვისისა ზესთა უქმნებოდა,
და ვითარცა ყვავილთა ეკლით შეიწყნარებდა წვიმასა,
და ვიდოდა რა გზასა ფრიად ყომეცცებითა შესმანებდა
ღვაწლთა მოღვაწებისათა.

მრავალნი უკუე წმიდათა კაცთაგანნი ისწრაფებდეს მას
მგზავრ და ევლტოდეს დაგდებად მათ თავსა, ხოლ-
ო მან არა თავს იდვა, არამედ დაედვა მგზავრობა

იგი თვისი დაუცადებელად. რამეთუ ისწრაფოდა დღე-
სასწაულისა ცხოველისმყოფელისა ვნებისასა აღს-
რულებად იერუსალიმს, რომელი ესე იქმნა, განზრ-
ახვისა ებრ მისისა. და მიიწია და მათ თავსა იდღესასწ-
აულა. და კვალად მიიქცა თვისსა ჩვეულებისა,
და არა უწყალოულებენ ათინელისასა ფერითხილი იყო
თავისა, და საშწყინობისა თვისისათვის.

ხოლო ვინაითგან დიდად გულსა კვალად სხვისაცა
ეკკლესიისა აღშენება, ადგილსა მას რომელსა დიდა
უფალი და ღმერთი ჩვენი იესო ქრისტე, რაჟამს ეგუ-
ლვებოდა ფერხისად ადიღოდა, და თავს ლებს ვნებისა
მის ცხოველის მყოფელისა.

ხოლო იყო ღმერთი დამამტკიცებელი განზრახვისა
მისისა, ამისთვის აღაშენა ეკკლესია, და ყო ადგილი იგი
სავლოველ სულთა მრავალთა და შემოკრიბნა მათ
მოღვაწენი ღირსნი და ქადაგისანი მამანი დიდების
მეტყველებად და ქებად ღვთისა.

ხოლო ვიდრემდე იგი ამას ყოფდა, ღმრთისათვის ეკდე-
ვა ანტიოქიად მიიწია. რამეთუ რაჟამს იგი მელოან-
ის მონასტრის მივიდა, არწმუნა მას სიტყვითა თვისითა
რათა შეიყვანოს წარსლვად ყურებად; და მოვიდეს იე-
რუსალიმად მოხილვად წმიდათა ადგილთა და ზიარე-
ბად სიწმიდეს მათსა.

და ესმა რა მელანიას მისლვა იგი ღმრთისმოყვარისა წარვიდა

მიეგებებად მისსა, და ფერიაცლისა ასრულისა ლოცვა იქმნა მის მიერ, რამეთუ დიდისა ასულისა წინაშე იყო მას. და ესრეთ იქცეოდა მადლობითა, ვითარმედ: ორთავ კეთილითა ლოცვის ვიქმენ მეზღვრობითა შენითა. — ხა-რველად რამეთუ ლოცვის ვიქმენ ხილვად განთქმულთასა იერუსალიმისა და წმიდათა ადგილთა. და მერმედ რამეთუ მომემადლა სიყვარულად ახალი ყოფა ესე ვითარისა დედისა.

ხოლო უკუნისცხოვრებულისად განმტკიცნეს სიყვარულსა დედოფლისასა, მელანიას მიმართ; რამეთუ ესოენთა მათ გზათა დამძიმებული, არამედ ყოვლ იქმნა მისლვად მონასწავლისა მისსა, და მას შინა მყოფთა ქალწულთა, ვითარცა დათა მოყვრისად. და საცხოვრებისა ახლოს მის მელანიას ეკკლესიისა, მიუწ იყო დედოფალი, და თავსა დღესასწაულობდა.

ვინაცა საქმესა მას კეთილისას, შეიყვარა სხვა საქმე მემკვიდრებელი ბრძოლისა მის ყოველთაგებისა, და საზრდობისა მის ბოლოებისა. რამეთუ ოჯახი დედოფლისა განსაცდელითა შემავლისათა ილოცა ნიხაბრისა მისგან დიდისა. ხოლო ნეტარმან მელანია ლოცვითა ხოლო თვისითა ყოველისა ცხოვრებისა მიწყრაფლი განკურნა.

ა ქიდამ ბოეკ- ყოლიდამ ... ბუმბა მოდგელ ... გარ. 1901 წ. — ეყო ვინმე მეტად წლოვანი დედაკაცი ცხოვნებული ჭიმეკისაგან, რომელსა დაესხმოდა ხორცი მისი. და არა მალ-

ედვა მას განხმა ძვალისა, არცა სიკვდილი, და არცა საზრდელისა მიღება, და სიუძლურისა გამო მიახლოებული იყო სიკვდილსა. ნეტარმან მელანიამ ლოცვითა და ცხებითა წმიდისა ზეთისათა განკურნა დედა კაცი იგი, რამეთუ განვიდა მისგან ჭირი; და ადგილი არა ადიდებდა და აკურთხევდა ღმერთსა, მიიღო საზრდელი და იქმნა მრთელი.

სხვა იყო ვინმე დედაკაცი, რომელსა მუცელსა შინა მომკვდარი იყო ჩჩვილი, და ფერ ეძლო შობად, და მრავლითა ცდომილითა და სალმობითა მიახლოებული იყო აღსასრულსა. წმიდა მელანია ულოცა მას, და თვისი სარტყელი დასდვა მუცელსა მისსა ზედა, და მეყსეულად შვა მკვდარი ჩჩვილი, განთავისუფლდა იგი სალმობისაგან, და იქმნა მეცხოველებად.

წინასწარ მხილველმა განსვლისა ყოფილისა მიმართ, ლოცვისა მოყვარე წმიდა იერუსალიმის ადგილნი და გარემონი მისნი ბეთლემისა და გეთსემანისა. ისწრაფოდა ქრისტეს შობის დღესასწაულისათვის, დამის თევა შესასრულად, ქვაბსა მას შინა სადაცა იშვა უფალი, და მან ერთსა დასა თვისსა ნათესავსა, რომელი განსცემობდა იყო მისთანა, მოყვასსა მას, ვითარმედ აქვს ნატვეხილი არის, შენთან, ადასრულებდა ქრისტეს შობის დღესასწაულისა. დაიწყო ფრიად ცხორებით ნათესავმან მისმან.

ხოლო ეგრეთვე, დღესა წამებისა წმიდისა ანდრი-
ელ მოწამისა სტეფანესა, ტაძარსა მას შინა იყო
ღამის თევით ლოცვა დაწყებული. რომელსა შინა და-
თა მეგი წარიკითხული იქმნა წამება წმიდისა ანდრიელ
მოწამისა. და ოდეს შესრულდეს მისთანავე სიტყვნი :
რამეთუ უკანასკნელი არს ესე ამით, სიკვდილსაგი :
და იწყეს მას ზედ ლეკთა ავსილ ტკივილი, ყოვლად-
გან გულის ხმა ყვეს განსვლა ლოცვისა ამისთვის.
მათ ყვეს ჩვეულებისა ებრ, ლოცვა სულიერითა სა-
ტფურითა ნიგვზემინისლა მათ, და ასწავა მათ სამარად
ქვეყნად მოწამეებისა თვის.
შემდეგ შევიდა ეკკლესიად ნუცხვარი იგი და ილოცვა
ესრეთ : ყოვლადო ღმერთო, რომელიც ადიდებ ჩვე-
თავისა ჩემსა, და შეიწყალე დამამშვიდებელნი, რომელი
ყოვლთ ქართველთა და სიმდიდრისა, ღირსება წ სა-
ტფურებათა ყოვლადი შეწყალე. რომელსაც მიმდინარე
ჩემი მეუფლეთ და სიცოცხლე მივანდე, რომელსა შინაც შე-
ხმეს ძალითა ზეციერნი ჩემნი : შენ, რომელმან მიიყვანე
სული მარტვილნი ჩემი. და შენ ბევრიც შენითა მიმოქცეე მე-
ფენ არა მარის ხმისა ჩემისა, და ამა ყოველთა სოფლის
ნუგეშად ეწერა შენისა მოწყალეობისა, და ყოველნი ყოფდით
ჩემნ ზეციერებანი, ნეტარნი და უხორცონი განსწმინდენ:
მომმადლე მე გზა შენდა მიმართ თვისივე ყოველის
შეცოდებისა და დამჭირდებისა, ჩემდა არს შემოწყალენ
მე ბერისა მოყვარეთ მისა ცხოვ ყოვლად ქმნადი. ჰე ჰყავ-
ვე, ყოფილი მოკვდავი მეფისა (ხელმწიფე) ჩვენი. ყოფილი

ჰე ყოფით მიყვარი! რამეთუ არა არს ყოფილ უზიარ-
თავისთვის მისისა, არა არს რომელსა ზედა არ შეიძლე-
ბოდა იყოს ჩემდა ჩემი მტერთა წინააღმდეგობისა,
უყვარდეთ მხოლოდ იყოს წყალობა ჩემი; არამედ
შენ მეუფე, ყოველნი მტერნი ჩემნი უფლებისა
ყვენ და მამცნოს მე უმბოდა წინაშე სამართლისა ს-
მართლისა შენისა. ესრეთ ეკლესიასთა იგი, და ჩვე-
ლოდა ლოცვად არ დამშვიდებისა დატოვა სიყვარუ-
ლმან ტკივილი, რომელი მოუცავდა, და ეგება ეე-
ოლ შეიძლო შემდეგ. სიკვდილი ლოცვადათ და-
მიგვარა, და სულის ეწევარით განვითარდა ვინა ორე-
ნი განსწავლენი.
ესრეთ ეშმაკს წმიდათ ქრისტეს საიდუმლოთ, ხლ-
თავან ღვთისმსახურ ეკკლესიასთა, რომელ ხარბად მი-
სა მოსიყვარული ქართველთა; დანაშაულეური მისი მეფ-
ის მტარვალი, გან მოიღება მისსა თავს. ესრეთ
ჰყავ უფალთა და სიცოცხლის ადგენდა, და უფლისა
ყოველთა მისი [illegible] — და [illegible] ნაცვ-
ლე ეს: [illegible], ეგრეთ იქნას :
და ესრეთ მისცა სული თვისი ხელთა ღვთისათა ;
[illegible] თვისი და [illegible] და-
ბნელდა და ხელნი თვისნი შეექმნა თვითეული [illegible]
[illegible] მეფისა [illegible]
დღესა.

[illegible] [illegible] მამა ყოველთა [illegible] [illegible] წმიდისა ქართლისა [illegible] და [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] და [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. მის დიდება ყოველთა წმიდათა თანა, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], მამისა და მისა და წმიდისა სულისა, [illegible] ღვთ-ისა ღვთისა. მის დიდება უკუნისამდე. ამინ.

გადმოწერილია [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
1902 წლის ივნისის 5. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible].